

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Noi perspective de progres

La sfârșitul anului 1965 și începutul anului 1966 poporul nostru face bilanțul realizărilor din anul trecut și proiectează noi planuri de realizări pentru anul ce a sosit. Privirea aceasta de ansamblu asupra realizărilor din anul 1965 și a perspectivelor anului 1966 a fost săvârșită — în numele poporului întreg — la a patra sesiune a Marii Adunări Naționale din 20—22 decembrie 1965, de către conducătorii iubiți ai patriei noastre și de către deputații poporului. În „Darea de seamă asupra împlinirii planului de stat pe anul 1965 și cu privire la planul de stat pe anul 1966”, prezentată de dl Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, au fost prezentate însemnatele progrese realizate de țara noastră și noile perspective de propășire ale Republicii Socialiste România. Acestea pot fi concentrate în cuvintele: anul 1965 este anul de încheiere a planului șesenal (1960—1965), perioadă de mari realizări în toate domeniile; anul 1966 este cel dinții an al noului cincinal (1966—1970), „menit să ridice patria noastră pe o treaptă mai înaltă de înflorire și progres”. De pe temelii puse de planul șesenal, poporul nostru se avântă spre noi culmi de civilizație în viitorii cinci ani.

Dăm numai câteva date despre realizările anului 1965 și despre perspectivele anului 1966.

Prevederile planului de stat pe 1965 au fost realizate și depășite. Producția industrială a fost cu „circa 13 la sută mai mare decât în 1964, depășind prevederile planului cu peste 1,3 miliarde de lei”. În ramurile industriale de bază creșterea producției a fost mai accelerată, s. ex.: producția energiei electrice a crescut cu 24 la sută, producția industriei chimice cu 22 la sută, iar producția industriei constructoare de mașini a ajuns să acopere „în cea mai mare parte necesitățile actuale de utilaje pentru industria petrolului, minieră, lemnului, cimentului, pentru transporturi și agricultură”.

În agricultură s-a realizat „o creștere a producției în ansamblu, mai ales a producției de grâu, care depășește cu două milioane tone recolta medie din anii 1961—1964. A crescut și numărul de animale, obținându-se sporuri de carne, lapte, lână, etc.

Pentru finanțarea acțiunilor social-culturale s-au alocat 22 miliarde lei, cu 7,4 la sută mai mult ca în 1964. S-a dezvoltat învățământul. S-a dat în folosință oamenilor muncii peste 50.000 apartamente construite de stat. S-a încheiat acțiunea de majorare generală a salariilor, care în anul 1965 a cuprins 3,3 milioane de salariați. Au sporit veniturile țărănimii. Vo-

Creștinii și lupta pentru pace în anul 1965

Insuflețiți de idealurile evanghelice de unitate creștină în slujirea păcii pe pământ și buneivoini între oameni (Luca 2, 5), creștinii au desfășurat și în anul 1965 o acțiune susținută de sprijinire activă a strădaniilor general umane pentru o pace dreaptă și adânc stătătoare. Ca dovadă grăitoare în acest sens, prezentăm câteva crîmpeie mai de seamă din această acțiune.

Una dintre cele mai de seamă hotărâri ale Conferinței Bisericilor Orientale, ținută la Adis Abeba între 15—21 ianuarie 1965, este aceea de a sprijini lupta pentru pace: „Lumea contemporană — declară

lumul desfacilor de mărfuri prin comerțul socialist a fost cu 4,6 miliarde lei mai mare ca în 1964. A sporit volumul comerțului exterior, o parte însemnată din exportul țării noastre ocupînd mașinile, utilajele, instalațiile, produsele industriei chimice, industriei lemnului și industriei ușoare și alimentare (întreținem relații comerciale cu peste 100 de țări din toate părțile globului pămîntesc).

Realizările anului 1965 — „înscriindu-se în bilanțul împlinirii planului român din perioada 1960—1965, întăresc și mai mult temelia pe care vom clădi realizările noastre viitoare”.

Planul de stat pe anul 1966 prevede creșterea producției globale industriale față de 1965 cu 10,5 la sută, cu dezvoltarea mai accentuată a industriei producătoare de mijloace de producție (creștere de 10,7 la sută). La fel creșteri peste medie sînt prevăzute în industria chimică, industria energiei electrice, etc. În anul 1966 vor fi date în exploatare: centrala hidroelectrică „Gheorghe Gheorghiu-Dej” de pe Argeș, ultimele hidrocentrale de pe râul Bistrița în aval de Bicaz, noi grupuri puternice la termocentralele Luduș și Fîntînele, centrala cu turbine de gaze de combustie București-Sud. Prin mărirea producției metalurgice, se vor acoperi „din resursele interne aproape 80 la sută din consumul sporit de laminate de oțel și de cupru, precum și întregul necesar de aluminiu, plumb și zinc”. Producția industriei construcțiilor de mașini va spori cu 11,5 la sută. Industria chimică va crește cu aproape 22 la sută.

Producția bunurilor de consum se va mări cu 9,7 la sută (producția industriei ușoare cu 7 la sută, producția industriei alimentare cu peste 10 la sută).

Se prevăd noi realizări și în agricultură. Astfel, înzestrarea agriculturii cu noi mașini agricole „va asigura mecanizarea aproape integrală a tuturor lucrărilor de bază în gospodăriile de stat, iar

Conferința — este permanent tulburată de amenințarea și groaza războiului. În această eră atomică orice război poate provoca distrugerea întregii civilizații și chiar nimicirea vieții omenești pe întregul glob. Așadar, trebuie să facem tot ceea ce omenește e posibil pentru a împiedica izbucnirea unui război... Noi sîntem gata să colaborăm unii cu alții și cu organizațiile internaționale care luptă pentru dreptate și pace în întreaga lume și rugăm stăruitor toate popoarele, toate națiunile, toate statele lumii să facă la fel”.

Continuînd cele discutate de către Comitetul Executiv la Tutzing, Comitetul Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor — în sesiunea sa de la Enugu (Nigeria orientală) din 12—21 ianuarie 1965 — intervine pentru pace, dreptate și libertate, emițînd documentul „Comitetul Central al Consiliului Ecumenic despre problemele internaționale”.

Ocupîndu-se cu „problemele care amenință o pace internațională în dreptate și libertate”, se reține în primul rînd asupra DEZARMĂRII: „Un progres pe drumul spre dezarmare trebuie considerat ca cea mai importantă datorie a tuturor guvernelor, în special a acelor care dispun de arme atomice. Pe cînd au avut loc cîteva dezvoltări încurajatoare, între care Tratatul privind interzicerea limitată a experiențelor nucleare, cursa înarmărilor merge nemicșorată mai departe. Noi sîntem convinși că s-ar putea și ar trebui să se facă mai mult”.

Cît privește menținerea păcii, documentul arată: „Dezarmarea va deveni cu atît mai curînd posibilă și dreptății se va sluji cu atît mai bine, dacă se fac pregătiri pentru a aborda multiplele probleme care s-au născut și se nasc mereu într-o lume ce se găsește într-o continuă transformare... Prin Națiunile Unite sau prin tratative între națiunile direct participante ar trebui să se facă pregătiri solide pentru cercetarea, împăcarea, mijlocirea și măsuri internaționale pentru menținerea păcii”.

Trecînd apoi la o seamă de probleme speciale, documentul abordează pe rînd discriminarea rasială, situația încordată din Indonezia și Malaezia, situația critică din Cipru, problema Congoului, lichidarea totală a colonialismului și problema refugiaților africani. Încheierea cuprinde următoarele îndrumări și îndemnuri: „Pentru înlăturarea problemelor care amenință armonia popoarelor și națiunilor toți oamenii trebuie să lucreze neobosit pentru a promova o încredere mai adîncă și o colaborare mai extinsă, ceea ce se

(Continuare în pag. 3)

(Continuare în pag. 2)

69303

Anul Nou 1966

„Ascultă, fiul meu, și primește poveștile mele și anii vieții tale se vor înmulți“ (Pilde 4, 10).

S-a sfârșit un an din calendarul vremii și din viața noastră și a început un an nou.

De fiecare zi de An nou, la zi de naștere sau alte prilejuri sărbătorești, ne felicităm, ne urăm unul altuia sănătate, bucurie, și: La mulți ani! E bine că facem aceste urări, deși știm foarte bine că anii vieții noastre sînt în mîna Domnului. Prin urmare toate urările noastre de ani mulți și fericiți sînt tot atîtea rugă către Dumnezeu ca să le și îplinească și Dumnezeu le îplinește tuturor acelor care urmează poveștile Lui, după cuvîntul din Scriptură: „Ascultă, fiul meu, și primește poveștile mele și anii vieții tale se vor înmulți“ (Pilde 4, 10). Cît de mult se vor înmulți anii acestora? Atît de mult, încît „chiar dacă vor muri, vii vor fi“, „nu vor muri niciodată“, ci „au trecut din moarte la viață“ veșnică. Anii vieții pămîntești se înmulțesc prin ridicarea nivelului de trai a poporului. Așa la noi media vieții s-a ridicat la 65 ani și tinde să se ridice la 70 ani.

S-a sfârșit un an din viața noastră care nu se va mai întoarce niciodată. Din prilejul acestui sfârșit de an, prima noastră datorie este ca să mulțumim lui Dumnezeu, că ne-a ținut sănătoși în anul care a trecut și să-I mulțumim pentru toate darurile pe care le-a revărsat asupra noastră și a familiei noastre în decursul anului încheiat. Să-I mulțumim din toată inima pentru nădejdiile împlinite, iar pentru cele neîmplinite, plecîndu-ne genunchii să zicem: Doamne, fie voia Ta, nu voia mea să fie. Deasemenea să cinstim vrednicia poporului, care prin munca sa, a dăruit patriei un nou avînt.

Intrînd în anul 1966, prima noastră datorie este ca să întîmpinăm pe Iisus care azi se taie împrejur împlinind legea și căruia I s-a dat nume: Iisus, adică Mîntuitor, singurul nume care ne este dat spre mîntuire, nume care a umplut lumea cu bună mireasmă, după cuvîntul prorocului: „Va răsări vouă, soarele dreptății, și ca un mir binemirositor a umplut lumea de mireasmă“ (Mal. 4, 2). Cu acest nume pe buze să intrăm în Anul nou. El, cel ce s-a născut într-o familie de muncitori, ne îndrumază să muncim, alături de toți oamenii muncii, pentru ca viața să fie tot mai frumoasă, mai deplină.

La sfîrșitul și la începutul unui an din viața noastră, sîntem cuprinși de două sentimente: unul de regret și altul de bucurie.

Sentimentul de regret ne cuprinde pentru faptul că anii vieții noastre s-au împuținat cu unul, sîntem mai bătrîni și ne-am apropiat cu un pas de mormînt. Deodată cu acest sentiment de regret, ne răsare în minte și gîndul, că apropiindu-ne cu un pas de mormînt, ne-am apropiat oare tot cu un pas și de cer?! Aceasta este o întrebare necesară ca să ne-o punem la sfîrșit de an. Dacă ne-am apropiat cu un pas de cer, atunci nu avem motiv să regretăm că ne-am apropiat cu un pas de mormînt.

La sfîrșit de an sîntem cuprinși de regret și pentru faptul că din multe lucruri bune pe care ni le-am propus să le facem în anul care a trecut, puține am realizat. Voiam să fim mai buni, mai nobili, mai mărinimoși, mai curați și mai sfinți și nu am reușit decît în parte. În familie, la locul nostru de muncă, nu ne-am făcut deplin datoria. În credință am rămas căldicea dacă nu chiar slăbănogi; în dragoste puținței. Iată tot atîtea motive de regret de care este cuprinsă inima noastră la bilanțul unui sfîrșit de an. Dar cel mai mare regret al nostru trebuie să fie acela, că am intrat în Anul nou cu păcatele vechiului an, păcate care ne apasă sufletul. Vom reuși oare ca în anul acesta să ne scăpăm de aceste păcate? Acesta trebuie să fie un scop în noul an.

Creștinii și lupta pentru pace în anul 1965

(Urmare din pag. 1)

poate obține numai prin bunăvoință și înțelegere“.

Conferința Creștină pentru Pace a devenit o mărime de însemnătate istorică. Întrunit la Sofia între 2—6 martie 1965, Comitetul ei de lucru face o supraprivire în legătură cu problematica internațională actuală și se ocupă cu sarcinile actuale ale luptei pentru pace. Totodată, ia atitudine față de următoarele probleme: O.N.U., Asia sud-estică și prescrierea crimelor național-socialiste. În documentul privind Vietnamul, se atrage atenția asupra seriozității „de-a dreptul tragice a situației, care însemnează ... și o mare amenințare a păcii în lume“ și se subliniază: „Tragicul situației cere de la toți vigilență continuă și dispoziție de răs-

Celălalt sentiment de care sîntem cuprinși la începutul anului, este un sentiment de bucurie. Oricît de variat ar fi sentimentul de bucurie, deosebit de la om la om, exprimat în diverse forme și susținut cu argumente variate, un sentiment de bucurie ne este însă comun și anume acela, că Dumnezeu ne-a învrednicit să intrăm sănătoși în noul an. Să ne bucurăm pentru acest dar și să-I mulțumim din toată inima. Cîți nu au murit în anul care a trecut din familiile noastre, dintre prietenii și cunoscuții noștri și azi se găsesc în mormînt într-un cimitir, cu o cruce la căpătîi și flori veștede pe mormînt! Noi însă să nu uităm în rugăciunile noastre de ei și să ne rugăm pentru iertarea păcatelor lor și odihna sufletului lor.

E adevărat că sîntem cu un an mai în vîrstă, dar acest lucru nu însemnează că trebuie să fim neapărat trîști, că dacă sîntem mai în vîrstă, aceasta presupune, că sîntem mai bogați în har și înțelepciune și cu mai multă experiență a vieții. Putem să fim exemple vii în familia noastră și pentru cei mai tineri. Putem duce o viață creștinească pilduitoare, fiind eliberați de patimile trupului și putem să ne lucrăm mai cu temei condițiunile mîntuirii sufletului, încît, atunci cînd ne vom apropia de ceasul morții să putem spune cu Dreptul Simion: „Acum slobozește, Doamne, pe robul tău, după cuvîntul tău, în pace...“.

Un alt sentiment de bucurie de care trebuie să fim cuprinși la acest început de an, este acela, că Dumnezeu ne-a ferit de rău în anul care a trecut și a ocrotit Biserica Sa Sîntă și pe poporul Său de război și de alte calamități și ne-a dăruit pacea binecuvîntată, rod ogoarelor și muncii noastre încît s-au putut construi atîtea lucruri bune și de folos pentru patria și poporul nostru, pentru binele obșteșc și pacea între popoare.

Și dacă la toate aceste motive de bucurie pe care le simțim acum la început de an, mai adăugăm și pe aceea, că ne putem reînoi pentru acest an toate dorințele noastre bune și neîmplinite în anul care a trecut și putem să nădăjduim împlinirea lor în acest an —, să rugăm pe Dumnezeu ca să ne ajute în anul care ne stă în față — avem destule motive de bucurie sîntă. Ne bucurăm că putem privi viitorul cu încredere împreună cu poporul nostru, care pășește spre noi culmi de civilizație.

În aceste gînduri cuprind urarea mea de anul nou către toți credincioșii, susținătorii și binefăcătorii bisericii noastre, toate bucuriile pentru anul nou în care am intrat. Urez Bisericii noastre har bogat și binecuvîntarea lui Dumnezeu, Patriei noastre înflorire și prosperitate, iar poporului nostru și lumii întregi pace și între oameni bună învoire. Tuturor: Anul nou fericit!

Pr. Iuliu Man

pundere“ și sprijinirea acțiunilor de stabilire a păcii.

Între 8—10 aprilie 1965, se ține la Leningrad sesiunea Comisiei teologice a CCPP, care dezbate ca temă principală: „Întruparea lui Iisus Hristos și responsabilitatea Bisericii pentru lume“. Comunicatul final spune între altele: „Din aceasta (întruparea Domnului) decurge o mare răspundere pentru creștini în lupta pentru pace, această condiție primordială a vieții umane fixată de Dumnezeu... Creștinii nu pot asista indiferenți la acțiunile care duc la agravarea încordării în relațiile internaționale“.

Comisia pentru studiul problemelor internaționale a CCPP, întrunită în sesiune de lucru la Salzerbad (Austria) între 23—25 mai 1965, dezbate tema: „Semnificația politică și economică a dezarmării pentru solidaritate și cooperare“. Comunicatul final subliniază între altele: „Sarcina principală a creștinilor și a întregii omeniri este de a contribui, după posibilitățile fiecăruia, la realizarea dezarmării generale și complete care ar asigura condițiile necesare coexistenței pașnice și cooperării între state cu sisteme sociale diferite“.

Comisia Tineretului a CCPP se întrunește la Höchst (R.F.G.) între 14—19 iunie 1965, și discută tema: „Serviciul de pace al tinerei generații în mijlocul schimbărilor sociale“. Apelul adoptat cere tuturor tinerilor creștini „să joace un rol creator și responsabil în procesul de schimbări din sinul Bisericilor și al societăților lor, pentru ca lumea să se poată bucura de viața și pacea lui Iisus din Nazaret care este creatorul tuturor lucrurilor noi“.

La încheierea sesiunii sale de la Geneva (11—15 iulie 1965), Comitetul Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor ia atitudine față de conflictele din Vietnam, apelează la „toate partidele respective de ambele părți a examina orice posibilitate și a saluta orice inițiativă care ar putea duce la încetarea ostilităților“, iar creștinii sînt invitați să se roage pentru pacea și poporul Vietnamului. Rezoluția privind situația din Republica Dominicană apreciază faptul că Bisericile din S.U.A. s-au exprimat clar despre aspectele morale ale situației. Totodată, Bisericile din America Latină și de Nord sînt chemate „să ia orice inițiativă posibilă lor spre restabilirea înțelegerii creștine și spre restabilirea păcii și dreptății“.

Pe lângă contribuția pe care o prestează în cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor și al Conferinței Creștine pentru Pace, Biserica noastră Ortodoxă Română acționează — și în anul 1965 — în sprijinul păcii prin pastoralele arhieresti, prin cursurile de îndrumare preoțească, prin conferințele de orientare preoțești și prin presa bisericească.

Din privirea de ansamblu asupra acțiunilor creștine pentru pace în cursul anului 1965, se conturează ca sarcină primă: intensificarea vigilenței și a luptei pentru pace. De împlinirea acestei sarcini, depind de aici înainte — în măsură tot mai mare — succesele noastre în acțiunea pentru pace.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să încununeze strădaniile omenești pentru pace cu roade bogate, spre binele și fericirea tuturor.

C. Sîrbu

Cronica

In presara Sfântului Nicolae (5 dec. 1965), I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, însoțit de P. Sf. Emilian Antal, a participat la rugăciunea de seara din capela mitropolitană. După rugăciune P. C. rector S. Vlad a exprimat în numele corpului profesoral și studenților teologi dragostea și prețuirea deosebită ce o poartă Înaltului Ierarh. Corul studenților teologi a cântat troparul Sf. Nicolae. I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a binecuvîntat pe cei prezenți, profesori și studenți.

Inalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae a luat parte la prăznuirea Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei. În ziua întâi de Crăciun, P. C. prot. I. Munteanu a citit pastorală I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae. A doua zi de Crăciun a predicat P. C. vicar Traian Belasçu, care a predicat și la Anul Nou și Bobotează. La 2 ianuarie (duminică) a predicat P. C. prot. I. Munteanu, iar în duminică de după Botezul Domnului a cuvîntat P. C. arhim. N. Mladin.

Noi perspective de progres

(Urmare din pag. 1)

în cooperativele agricole de producție mecanizarea totală a aratului și semănatului cerealelor și în proporție de circa 80 la sută a recoltatului păioaselor. Creșterea chimizării agriculturii, prin furnizarea de îngrășăminte chimice în cantități mai mari cu peste 50 la sută decît în anul 1965 — extinderea lucrărilor de hidroameliorații (îndiguiri și desecări), sporirea suprafețelor irigate, asigurarea unei baze furajere corespunzătoare și alte măsuri vor duce la dezvoltarea multilaterală și modernă a agriculturii și la mărirea producției agricole (cereale, legume, animale, vii, fructe etc.). Progresele economice ale țării noastre se vor reflecta în creșterea comerțului exterior cu aproape 12 la sută.

Venitul național va spori cu aproape 7 la sută. Nivelul de trai material și cultural al oamenilor va continua să crească. Salariul real va crește cu 5 la sută. Veniturile țărănimii deasemenea vor fi sporite. Vînzările de mărfuri prin comerțul socialist vor fi cu 10 la sută mai mari. Statul va cheltui pentru acțiuni social-culturale 23,6 miliarde lei, ceea ce reprezintă 4.000 lei de familie. Se va dezvolta învățămîntul (construcții de noi spații de învățămînt și cantine, înființarea de licee industriale, agricole, economice și pedagogice, etc.). Pentru ocrotirea sănătății se vor da în funcțiune noi unități sanitare. Se vor construi din fondurile statului aproape 58.000 de apartamente, cu peste 11 la sută mai mult ca în 1965. Știința, literatura, artele vor lua un nou avînt.

Anul 1966 va crea premisele pentru dezvoltarea economiei și culturii pe întreaga perioadă a planului cincinal (1966—1970).

Însuflețiți de bilanțul realizărilor din anul 1965 și de perspectivele de progres multilateral ale anului 1966, oamenii muncii din țara noastră muncesc cu încredere și entuziasm pentru împlinirea prevederilor planului pe 1966, conștienți că astfel contribuie la înflorirea patriei noastre scumpe Republica Socialistă România, la desăvîrșirea vieții celei noi și la promovarea păcii în lume.

T. R.

Sf. Ioan Botezătorul și vremea lui

În situația preoției iudaice din timpul captivității babilonice se produsese o schimbare esențială. Încă de pe vremea lui David preoții evrei se împărțeau în schimburi regulate, care săvîrșeau cu rîndul slujbele la templu. Dar preoția de după captivitatea babilonică nu mai avea însemnătatea dinainte. Templul cel nou, al lui Zorobabel nu mai avea în el obiectele sfinte de altădată, deoarece într-insul nu se mai afla siriul legii, nu mai erau acolo tablele legii, de asemenea nu se mai arăta nici strălucirea tainică a lui Dumnezeu, care cerceta cîndva templul lui Solomon.

În fruntea preoției, ca și mai înainte, stătea arhierul, dar această vrednicie pierduse demult însemnătatea sa de altădată, deoarece mulți arhierii își pătaseră cinul prin rivalități nedemne, prin intrigi lumești, prin viață deșartă, prin seata după avuții, prin alergarea după interese lumești. Sub Irod cel Mare arhieriei se puneau și se depuneau după capriciul regelui. Dar pierzîndu-și importanța lor duhovnicească arhieriei, cu atît mai mare rîvnă tindeau să ocupe situații avantajoase. Imprejurul arhierului se alcătui un întreg partid de preoți principali, care avea ca scop suprem să nu piardă cinul arhieresc din cercul lor, chiar dacă trebuia să obțină asta prin bani, iar după aceea să țină toată preoția și poporul supus sieși pentru a-l exploata după bunul plac.

Această „aristocrație preoțească“, ce consta în mare parte din „Saduchei“ care nu credeau în nemurirea sufletului, era o nouă dovadă a faptului, pînă la ce grad al decăderii religioase morale se ajunsese în vremea aceea. Această aristocrație prezenta un cerc puțin numeros. Alături de acest cerc exista un număr mare de preoți inferiori, care își îndeplineau modest datoria lor preoțească, mîngîindu-se cu nădejdea că în curînd va veni Izbăvitorul făgăduit, care va restabili vrednicia sfînteniei călcate în picioare.

Fiind ereditară preoția era foarte numeroasă. După mărturisirea istoricului Iosif Flaviu numărul preoților în acest timp ajungea la 20.000, cifră foarte mare pentru poporul iudeu. Ei trăiau în 13 orașe destinate lor prin lege și umpleau ulițele Ierusalimului pentru că în continuu le venea rîndul la slujbele templului. Cei mai mulți din ei erau săraci. Venitul obișnuit consta din jertfe și mai ales din dijme sau zeciuieli și aristocrația preoțească răpea fără milă și cea parte neînsemnată ce li se cuvenea din prinoase.

În asemenea stare de lucruri nu-i de mirare, că cea mai mare parte a preoției inferioare nu se distingea prin o cultură înaltă, mai ales că ritualismul extrem de dezvoltat răpea cu totul atențiunea lor, nedînd putința unei vieți spirituale intense. La farisei formalismul fără suflet se împreuna cu trufia nemărginită a fărarniceii cuvioșii. De aceea adevărata cucernicie se mai putea păstra numai în acel mediu în care se cultiva modestia, care trăia cu sfințele tradiții și cu așteptările mesianice.

Ierusalimul acestui timp prezenta un aspect cu totul schimbat față de cum era el înaintea robiei babilonice. Peste dînsul trecuseră multe furtuni istorice. Negreșit el stătea tot pe acel munte sacru, era împresurat de aceleași localități istorice și sfinte pentru popor, dar de fapt el era acum un oraș cu totul nou, construit pe cenușa Ierusalimului vechiu. El primi cîteva ziduri noi de apărare, întărite cu turnuri puternice, între care se remarcă turnul Antonia, forul principal al noilor cuceritori ai orașului care au fost romanii. Acest turn era așezat chiar în preajma templului, care, ca și înainte, continua să servească de centru, nu numai orașului, ci și a toată țara, ba încă nu numai al Palestinei, ci se poate spune, al tuturor iudeilor din diaspora.

În fruntea poporului ales se afla în vremea aceea un uzurpator al tronului lui David, Irod,

zis *cel Mare*. Acesta simțind dependența sa de cotropitorii romani, se umilea, se tîra înaintea lor pînă într-atîta, încît pentru a fi pe placul stăpînilor, nesocotind sentimentele supușilor săi, introduse în Ierusalim instituțiile romane, pînă și teatrele lor. Și pentru a-și satisface pofta sa de mărire și îngîmfare el construi templul lui Zorobabel, sărăcăcios zidit cu mijloace modeste de poporul întors acasă istovit din robia babilonică.

Animat de gîndul trufaș să întrecă pe Solomon prin această construcție, Irod nu cruță nici osteneală, nici bani. Pe mii de căruțe căra piatră; zece mii de muncitori conduși de o mie de preoți osteniră la construirea lui și cu ajutorul celor mai buni artiști și arhitecți a fost înălțat un templu, care uimea prin măreția și frumusețea sa. Nu degeaba s-a născut proverbul iudeu, că „cine n-a văzut *templul lui Irod*, acela nu știe ce-i frumosul“.

Aproape de curțile și pridvoarele templului se îngrămădeau gloate de cei mai diferiți oameni. Se puteau vedea aici eleniști, adică evrei care vorbeau grecește, sosiți la templu, se poate zice din toate unghiurile lumii; galileeni cu temperamentul lor aprins și cu graiul lor original, iudei din orașele și satele înconjurătoare și ierusalimiteni spilcuiți; preoți și leviți în hainele lor albe; farisei cu pasul mîndru, cu vestmintele lor largi în poale, cu ciucurii legiuiți și cu filacteriile trufaș așezate la iveauă și saduchei delicați, cu manierele lor fine, surizînd ironic la vederea evlaviei de fațadă a fariseilor, potrivnicii lor; iar prin curțile exterioare se îngrămădeau și străinii, atrași de simțul simplei curiozități pentru cultul iudaic.

Numeroși din această mulțime pestriță veneau aici să se roage, alții să aducă jertfe sau să primească curățire, iar alții numai ca să se vadă cu prietenii și cunoscuții lor și să sfătuiască despre chestiuni religioase și altele, în colanțele cele largi care împrejmuiau templul, sau chiar probleme judecătorești, care se rezolvau în una din încăperile templului de către Sinedriu. În curtea străinilor sau în porticile ei ședeau cu lăzile lor schimbătorii de bani, care pentru o plată fixă, schimbau orice monedă străină pe siclii sacri, singurii care se primeau la templu.

Tot aici se vindeau și diferite animale pentru jertfe și în genere tot felul de lucruri necesare la slujbă. Iar la pridvoarele și zidurile templului se grămădeau săraci, orbi, schiopi, ciungi, care cereau pomană. Prin această mulțime pestriță ici-colea se arătau și membri de-ai aristocrației preoțești luxos îmbrăcați sau unii din cunoscuții cărturari și legiști trecînd cu mîndrie, urmați de învățăceii lor, dornici de imitație. Sîmbăta și în sărbători acești cărturari ieșeau pe terasa templului ca să predice poporului legea, sau să răspundă la întrebările ce li se puneau relativ la diferite subtilități ale cazuisticei iudaice legiste.

În sfîrșit, se înțelege că erau aici și astfel de persoane, care, fiind însuflețite de sentimente religioase-morale mai alese, veneau la templu, ca sub acoperămintul lui să mediteze și să se roage.

N. Terchilă

Adunarea Eparhială

Duminică, 12 decembrie 1965, a avut loc la Sibiu sesiunea anuală a Adunării Eparhiale din Arhiepiscopia Ortodoxă Română de Alba Iulia și Sibiu.

La ora sorocită, deputații din Adunarea Eparhială au participat alături de ceilalți credincioși în Catedrala mitropolitană, la Sf. Liturghie, oficiată de un sobor de preoți și diaconi în frunte cu P. C. vicar Traian Belasçu. P. C. Sa a rostit și predica, în care a tălmăcit în cuvinte potrivite Evanghelia zilei și a citit rugăciunea de invocare a Sf. Duh, la sfârșitul Sf. Liturghii.

La Sf. Liturghie a participat și I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae.

Lucrările Adunării Eparhiale s-au desfășurat apoi în sala de lectură a Institutului nostru Teologic Universitar din Sibiu, delegat fiind de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae cu conducerea dezbaterilor P. C. prot. Tr. Belasçu, vicar arhiepiscopesc.

La lucrări au participat reprezentanți ai Departamentului Cultelor: Dl inspector general Stănescu, inspector regional Duldner, inspector raional Moldovan.

Deschizând Adunarea, P. C. Președinte a rostit un cuvânt ocazional, în care a arătat, printre altele că marele imperativ al vremii noastre este pacea. „Toți oamenii sînt convinși astăzi că pacea este o lege a firii, o cerință a rațiunii umane, o necesitate a vieții. Pentru noi creștinii pacea este o poruncă a lui Dumnezeu, este o dogmă a credinței noastre” — spune P. C. Sa, citind cuvintele unui Ierarh al nostru.

Făcînd apoi o prezentare de ansamblu a vieții contemporane, cu marile ei descoperiri științifice, care culminează cu energia nucleară, P.C. Sa arată, în continuare, că Biserica noastră strămoșească a mers și în acest an pe drumul lăsat ei de Mintuitorul nostru Iisus Hristos, desfășurîndu-și activitatea religioasă și sprijinind toate problemele de interes obștesc.

Exprimă bucuria de a „avea în fiecare zi în mijlocul nostru pe Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae, care veghează cu dragoste de părinte la bunul mers al treburilor bisericesti”.

Subliniază de asemenea importanța noii Constituții a Republicii Socialiste România, în care, printre altele, se garantează libertatea exercitării cultului.

Mulțumind Departamentului Cultelor pentru înțelegerea arătată în probleme legate de bunul mers al Arhiepiscopiei și salutînd pe deputați, P. C. Președinte declară deschisă Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu pe anul 1965.

Din plenul Adunării se trimit apoi telegrame omagiale D-lui Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, D-lui Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, D-lui Dumitru Dogaru, Secretarul general al Departamentului Cultelor.

Se aprobă de asemenea telegramele pentru Prea Fericitul Părinte Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, și I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

S-au constituit apoi comisiile de lucru, care au prezentat Adunării cuvenitele rapoarte și anume:

Raportul general al Secțiilor — raportor P.C. prot. Ion Munteanu — în care s-a arătat realizările mai de seamă din cuprinsul Arhiepiscopiei în anul 1965, pe tărîm duhovnicesc, cultural, social și economic.

Plecînd de la cuvintele Mintuitorului că n-a venit în lume „ca să fie servit, ci ca să servească” (Matei 20, 28), raportul arată astfel că întreaga activitate desfășurată și în acest an a gravitat în „a propovădui cuvîntul de învățătură credincioșilor, de a-i educa în duhul acestei învățături, de a-i sfinți prin harurile Sf. Taine”. Problema păcii a fost de asemenea în atenția Bisericii noastre. Raportul se ocupă, în

continuare, de noua Constituție a Patriei noastre, eveniment istoric care încununează munca de peste două decenii a oamenilor muncii din țara noastră.

Sînt relateate de asemenea vizita la Centrul Arhiepiscopesc și Institutul nostru Teologic a unor delegații străine și anume: În iulie a. c. delegația Asociației mondiale a studenților creștini, în septembrie delegația Bisericii europene și în octombrie delegația Alianței Luterane Mondiale.

Raportul mai cuprinde apoi capitole privind relațiile interbisericești, pictarea Catedralei, la înălțimea vremii, ședințele Consiliului Arhiepiscopesc ș. a.

Raportul Secției bisericești — raportor P.C. prot. Vasile Coman — subliniază de la început caracterul cu totul sărbătoresc pe care îl are Adunarea Eparhială din acest an prin sfințirea Catedralei mitropolitane din Sibiu, eveniment de care credincioșii și preoții au luat cu bucurie cunoștință, aducînd mulțumire celor care au trudit pentru această lucrare.

Dintre mijloacele folosite în activitatea bisericească raportul amintește de Pastoralele I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, de hramul mănăstirii Brincoveanu, sfințiri și binecuvîntări de biserică, circularele către preoți, ca și munca prețioasă dusă în toate sectoarele de cele 15 oficii protopopești din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre.

Sf. Liturghie se servește în toate parohiile în Duminici și sărbători, credincioșii și preoții purtînd grijă de sfintele lăcașuri. Numărul bisericilor restaurate și pictate este din ce în ce mai mare.

Raportul se mai ocupă de colecta pentru F.C.M. din Duminica Ortodoxiei, de ajutorarea parohiilor cu mijloace mai reduse, de viața monahală, salarizarea preoților, cuprinzînd și o seamă de situații statistice privind transferările, hirotoni-rile, decesele etc.

Raportul Secției culturale — raportor P.C. prot. Petre Boeru — a relevat activitatea predicatorială a preoților.

Ajutor bun în activitatea lor predicatorială și pastorală în general, preoții noștri au avut în pastoralele I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, biblioteca parohială, în revistele Sf. Patriarhii și cu deosebire în publicațiile Centrului Arhiepiscopesc: Mitropolia Ardealului, Telegraful Român și Indrumătorul bisericesc, care cuprind și materiale specifice problemelor vieții noastre bisericești din Transilvania.

Un capitol special din raport îl cuprinde Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, care pregătește preoți pentru eparhiile din Transilvania și Banat. Activitate pozitivă a desfășurat și Seminarul Teologic din Cluj.

Raportul s-a mai ocupat de corul Catedralei, conferințele preoțești de orientare, tipografia și librăria eparhială, biblioteca mitropolitană ș. a.

Raportul Secției economice — raportor P.C. prot. Ioan Șarlea — s-a ocupat de activitatea economică și financiară a Arhiepiscopiei, care, potrivit cifrelor prezentate, a fost bună, depășindu-se și acum prevederile la încasări, iar cheltuielile fiind mai mici decît cele prevăzute. Consiliul Eparhial a îndrumat și controlat îndeaproape unitățile în subordine, în vederea respectării dispozițiilor legale și pentru bunul mers al acestora sub raport financiar-economic.

S-au arătat cheltuielile și soldul la sfîrșitul anului financiar 1964, precum și sursele de venituri ale Arhiepiscopiei, care sînt de la stat și din mijloace proprii, contribuția parohiilor, venitele tipografiei și atelierului de luminări, calendarele, căminele de la Bazna și Păltiniș ș. a.

Raportul a mai cuprins de asemenea activitatea controlului financiar intern, verificarea gestiunilor de la Centrul Eparhial, protopopiate și parohii, construcțiile, reparările, restaurările și pictările de biserici monumente isto-

Cinstirea femeii

Femeia, în timpurile vechi a avut viața plină de lacrimi, înjosire, viață amară, fără bucurie și alinare. Avea soartă de roabă, fără nici un drept, neconținut supusă, expusă multor violențe.

Dar, iată s-a arătat steaua magilor, s-a auzit glasul îngerilor: „Mărire lui Dumnezeu întru cele de sus și pe pămînt pace, între oameni bună învoire” (Lc. 2, 13—14).

Iisus Hristos, care a răsturnat povara păcatului, ne-a luminat cu razele păcii și frăției. În El nu mai e bărbat și femeie, ci toți sînt una, toți sînt fii ai lui Dumnezeu și frați. Astfel femeia nu mai e roaba, ci prietena, egala bărbatului. Astfel ea a pornit pe un drum nou, fiind cinstită după vrednicie. Cetele îngerești însăși cîntă imne Maicii Domnului, cinstind prin ea pe toate femeile care slujesc vieții și desăvîșirii ei.

Astăzi, femeii îi sînt deschise toate profesiunile. Ea se bucură de toate drepturile sociale, politice, economice, culturale. În muncă a dobîndit încredere în sine și are realizări deosebite.

Ea este doctor, inginer, agronom, savant, actor, compozitor, poet, student, tractorist, telegrafist, sportmen, profesor, aviator, lucrător în uzine, în mine, cooperatist, etc. Ea e soție demnă și mamă cinstită. Femeia pregătește viitorul patriei, ea naște și crește copii, — generația de mîine a țării.

Cinste ție femeie liberă, harnică, făuritoare de cultură și civilizație, izvor al vieții, care cunoști bucuria muncii și creației!

Astăzi tu sărbătorești biruințele muncii și păcii alături de popor și pășești înainte spre viitorul de aur al patriei noastre.

Ic. stavr. I. Stoica

Știați că...

— Trei pătrimi din glob sînt acoperite cu apă? Rocile scoarței terestre conțin apă în combinații chimice cu diferite substanțe minerale. Această cantitate este atît de considerabilă încît cea mai mare parte a continentelor ar fi inundată dacă această apă s-ar întoarce brusc în ocean.

— Apa este o importantă sursă de progres. În jurul apelor s-au constituit primele societăți omenești. Marile civilizații au luat naștere pe malurile Tigrului și Eufratului, Nilului, Indusului, Gangelui ș. a.

— Există regiuni în Africa în care apele de suprafață sînt rare, iar apele subterane inaccesibile. În aceste locuri femeile spre pildă petrec o mare parte din timpul lor mergînd să caute cîtiva litri de apă la o sursă sau un rîu situat adesea la trei ore de mers pe jos.

rice, cumpărări și construire de case parohiale etc.

S-au aprobat totodată planul financiar al Centrului Eparhial pe 1966, al Institutului Teologic ș. a.

Pe marginea rapoartelor au luat cuvîntul deputații: P.C. prot. V. Coman, Dl prof. Iorgu Ivan, P.C. prot. N. Belea, P.C. prot. David Lazăr, Dl Deji, P.C. prot. P. Boeriu, P.C. prot. V. Negrea și Dl I. Georgescu, care, printre altele, au mulțumit în numele credincioșilor și preoților pe care îi reprezintă pentru munca ce s-a depus și pentru bunul mers al treburilor bisericesti din Arhiepiscopie.

În cuvîntul de încheiere, P.C. vicar Tr. Belasçu a subliniat printre altele atmosfera plăcută în care Adunarea Eparhială și-a desfășurat lucrările. Din discuțiile purtate s-au desprins aprecierile pozitive ale deputaților privind activitatea bisericească din Arhiepiscopie. Aduce mulțumire și omagiu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae pentru buna conducere și îndrumare.

Mulțumind tuturor, P.C. Președinte arată că și în viitor întreaga noastră activitate se va desfășura spre binele credincioșilor și al Patriei noastre dragi, Republica Socialistă România.

Asistent